ꝙ isti spem ꝓmotiōis amittūt: nisi cū eis p sedē apostolicā fuerit dispensatū: sic dī. s. de monachis: q̄ꝛ hoc ꝓnomē hoc ostēdit oēs penas supradictas. Sꝫ hoc nō credo: ꝙ isti ꝓpt̄ hoc sine dispēsatione dñi pape ꝓmoueri nō possit: ⁊ ꝙ dicit hoc extēdi ⁊c. respicit tm̄ qḋ dixit. s. excōicati, ⁊ ꝙ in nulla cā eoꝝ patrocinium admittat: q̄ꝛ si hoc voluisset: hoc dixisset ḋ istis qḋ dixit de illis ar. s. de trāsla. inter corporalia. s. ḋ deci. ad audiētiam. ⁊ pene nō sunt āpliande siue odia: sꝫ potius restringende: de pe. dis. i. pene. ff. de li. ⁊ posthu. cū quidā. ff. de here. insti. l. i. §. vlt. ⁊ illa clausula nisi forte ex misericordia ⁊c. respicit tm̄ precedentia ⁊ nō subsequētia: ar. s. de ap. inq̄sitionē. tutius est dicere: ꝙ icurrat oēs penas p̄dictas cuꝫ lr̄a hoc exp̄sse dicat: dū dicit hoc extendi ⁊c. ⁊. s. dū dicit: p̄dictis penis obnoxij. b.

a ¶ De frācia lege. i. ꝯsuetudie

b ¶ Legibus. i. cō suetudinibus.

c ¶ Francoꝝ. quā putabat esse de substātia mr̄imonij: ar. xxx. q. v. aliter vbi videt̄ ꝙ mr̄imoniuꝫ omissis solēnitatib⁹ nō valeat. sꝫ nō est verū: q̄a illa q̄ dicunt̄ in. c. alit̄ potius ad solēnitates referunt̄: q̄ tm̄ seruande sunt: sꝫ quāuis nō seruent̄: tenet matrimoniū: q̄ꝛ sol⁹ ꝯsēsus facit matrimoniū xxvij. q. ij. sufficiat.

d ¶ Dimissaq̄ꝫ. qḋ facere nō ḋbuit auctoritate sua xxxiij. q. ij. seculares. ⁊. xxxv. q. vi. multoꝝ. etiā si impedimentū manifestum subesset. j. de diuoꝛ. porro.

Liber quartus. De sponsalibus ⁊ matrimonijs.

Ex concilio triburiensi.

De frācia quidā nobilē mulierē de saxonia lege[a] saxonū duxit in vxorē. verū q̄ꝛ non hisdē vtuntur legibus[b] saxōes ⁊ frācigene causat⁹ ē: ꝙ eā nō sua: idest nō francorū[c] lege desponsauerat: dimissaq̄ꝫ[d] illa aliam sup̄duxit: diffiniuit sup hoc sancta synodus: vt ille trāsgressor euāgelice[e] legis subijciatur penitentie: ⁊ a secunda coniuge separet̄ ⁊ ad priorē redire cogat̄. Innocē-ti⁹. iij. exoñ. episcopo.

Preterea hi qui de matrimonio contrahēdo pure ⁊ sine omni cōditōne[f] fidē dederūt: cōmonēdi sūt ⁊ modis oibus iducēdi[g]: vt prestitā fidē obseruēt. Si aūt se ad inuicē admittere noluerit[h]: ne forte deterius[i] inde contingat: vt talē. s. ducat: quā odio[k] hꝫ: videt̄ ꝙ ad instar eorū qui societatē[l] interpositione[m] fidei contrahūt ⁊ postea eādē sibi remittūt hoc possit in patientia tolerari[n]. Eugeni⁹ papa.

Iuuenis qui puellam nōdum septennem duxit: q̄uis etas repugnāet: ex humana tm̄ fragilitate forsā tētauit: qḋ complere non potuit. Quia igit̄ i his que dubia[o] sunt: quod certius estimamus: tenere debemus: tum propter honestatem ecclesie: quia ipsa coniunx ipsius fuisse dicitur: tum propter predictam dubitationem: mandamus: quaten⁹ ꝯsobrina ipsius puelle quā

nisi ꝯtraria voluntate accedēte: possūt se inuicē absoluere: vt vī: q̄ꝛ ois res p quascūq̄ꝫ cās nascit̄ ⁊c. j. de reg. iuris ois res. ⁊. ff. de re. iur. nihil. tā naturale. q̄ꝛ in tali casu fide p̄stita siue iuramēto subītelligēda ē ꝯditio. s. si in eadē volūtate pmāserint: ar. s. de iureiurā. quēadmodū. ⁊. xxij. q. ij. nequis arbitret̄. Hec fuit opi. t. dicēti ꝙ hec decre. ꝯtinebat ius cōe. H. dicebat ⁊ bñ ꝙ loquit̄ de cōpatiua pmissione: vt. j. q cle. vel vo. c. venies. qḋ ⁊ mihi vī: ⁊ loq̄t dispēsatiue: ⁊ hoc apte idicāt ista verba: hoc possit in patientia tolerari: ne deteri⁹ inde ꝯtingat. nam multa p patientiā tolerant⁹ ⁊c. s. de p̄bē. cū iā dudū. als ḋ iure mero debēt ꝯpelli: vt fideꝫ siue iuramētū fuarent. de hoc dī. j. e. ex litteris. ij. b.

o ¶ Iuuenis. dubia. Sic ēgo pꝫ: q⁹ in dubijs sē p certius est tenendū: de pe. di. vij. c. ij. §. itē si. vbi dī: tene certū ⁊ dimitte incertū. ⁊. j. de homi. ad audientiaꝫ ⁊. xiiij. di. sicut. ⁊ in re dubia certa nō pōt ferri snia. xi. q. iij. graue. ⁊. xxxiij. di. habuisse. ⁊. xxxij. q. vlt. §. vl. ⁊ insti. de re. di. §. illud q̄situ. insti. de ac. §. curare. Qñq̄ꝫ tm̄ cuꝫ obscura sunt iura partiuꝫ: certa fert̄ snia. s. ḋ fid istru. inter dilectos. in fi. sed nō dī dubia res ibi: q̄ꝛ actor nō ꝓbauit clare: ⁊ ita p possessore iudicari dꝫ. Sꝫ q̄re dicit in his q̄ dubia sunt q̄ꝛ si ex toto ante septēniū ducta fuit: ⁊ post septē ānos nō ꝯsensit vl' añ recessit: res nō ē dubia sed certa: q̄ꝛ non ipedit mr̄imoniū cū ꝯsanguinea ēt cuꝫ matre. j. ti. ꝓxi. lr̄as. accessit. si post. vij. annū ꝯsensit: spōsalia tenuerūt: ⁊ ita nō est res dubia. j. e. sponsā. ⁊. j. ti. ꝓxi. ꝯtinebatur §. si vero. So. sic itellige: puella ista post. vij. ānos non ꝯsēsit vl' ñ ꝯstabat de ꝯsēsu: q̄ꝛ stati recessit ab eo vl' mortua est: verūtñ q̄ꝛ tentauit forsitan: qḋ ꝯplere nō potuit p̄sumit̄ ꝙ erat doli capax: siue q̄ꝛ malicia supplebat etatē quo ad spōsalia: sicut supplet malicia quo ad matrimoniū. j. ti. ꝓxi. de illis. ⁊. c. vlt. vñ ꝓpter hoc dubiuꝫ q̄ꝛ hoc plene nō ꝯstabat: tñ etiā ꝓpter honestatē ecclie nō pōt habere ꝯsobrinā illius. j. c. ꝓxi. ar. als non videtur ꝙ posset stare illa lr̄a: si diceremus ꝙ post. vij. ānos

e ¶ Euangelice legis. q̄ dī: nullus dimittat vxorē suā excepta cā fornicationis. xxxij. q. i. dixit dñs. j. e. ex parte.

f ¶ Preterea. sine ꝯditione. p hoc vī ꝙ solui nō possit: q̄ꝛ q̄ sine ꝯditōe ꝓmittūt̄ sine ꝯditiōe soluuntur. xxxij. q. vlt. c. vlti. ⁊. xxij. q. iiij. inter cetera.

g ¶ Inducendi. ⁊ etiā ꝯpellēdi si iurassēt. j. e. ex lr̄is. ꝓpt̄ p̄iculū iuramēti: ar. ꝯ. j. e. req̄siuit. sꝫ illḋ soluit̄ ibi. sꝫ ꝯ vī. j. e. c. vlt.

h ¶ Noluerint. i. absolute restiterint.

i ¶ Deteri⁹. s. adulteriū cū secūda: vel ꝙ eā forte iterficeret.

k ¶ Odio. q̄ꝛ qḋ quis nō diligit: facile contēnit. xx. q. iij. p̄sens clericus. ⁊. xxxi. q. ij. §. i. b.

l ¶ Societatē. ff. p socio. l. verū. §. vlt. ⁊. l. actōe. §. diximus.

m ¶ Interpositiōe fidei. siue p iuramentū etiā: q̄ꝛ equipollent. s. de fideius. ꝓuenit. ⁊. xxij. q. v. iuramenti.

n ¶ Tolerari. Hoc iō dicit: q̄ꝛ ex quo nō ē ꝓcessū ad mr̄imo-

http://dl.ub.uni-freiburg.de/diglit/gregorIX1482/0616
© Universitätsbibliothek Freiburg
gefördert durch Baden-Württemberg MINISTERIUM FÜR WISSENSCHAFT, FORSCHUNG UND KUNST